

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 12. kolovoza 2026.

Analiza odluke

Gržević protiv Hrvatske
zahtjev br. 47682/21

čl. 14. Konvencije – zabrana diskriminacije čl. 6. Konvencije – pravo na pošteno suđenje

Ukidanje prava na osobnu invalidninu osobi s teškim invaliditetom zbog kamata na oročenu naknadu štete nije predstavljalo diskriminaciju niti povredu prava na pošteno suđenje

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) zasjedajući u odboru tri suca, 15. siječnja 2026. donio je odluku o nedopuštenosti zahtjeva podnositeljice koja je zahtjev Europskom sudu uputila zbog ukidanja njezinog prava na osobnu invalidninu.

Podnositeljica je 2007. godine u prometnoj nesreći zadobila tešku traumatsku ozljedu mozga, uslijed koje ima teški invaliditet: nepokretna je, ne može komunicirati te je u potpunosti ovisna o svojim roditeljima. Od 2008. godine ostvarivala je pravo na osobnu invalidninu na temelju čl. 55. Zakona o socijalnoj skrbi¹. Na temelju izvansudske nagodbe s osiguravajućim društvom podnositeljici je 2012. isplaćen iznos od oko 2.000.000 HRK² na ime naknade štete, koji je, uz prethodno odobrenje Centra za socijalnu skrb Pazin (dalje: CZSS Pazin), oročen u više banaka, pri čemu su se na njega obračunavale kamate. Nakon stupanja na snagu novog Zakona o socijalnoj skrbi 2014.³ godine, CZSS Pazin pokrenuo je postupak radi utvrđivanja ispunjava li podnositeljica i dalje uvjete za ostvarivanje prava na osobnu invalidninu. U tom postupku zatražio je tumačenje nadležnog ministarstva⁴ o tome trebaju li se kamate na oročenu štednju smatrati „prihodom“ u smislu tog zakona, na što je ministarstvo odgovorilo potvrdno. CZSS Pazin potom je u više navrata pozivao roditelje podnositeljice da dostave podatke o iznosu ostvarenih kamata radi utvrđivanja visine njezinih prihoda, upozorivši ih na posljedice nedostavljanja traženih podataka. Odyjetnica podnositeljice u odgovoru je osporila zakonitost traženja podataka, tvrdeći da se kamate obračunane na iznos naknade štete ne mogu smatrati „prihodom“ u smislu Zakona o socijalnoj skrbi, budući da sama naknada štete nije bila u vezi s gospodarskom djelatnošću niti kamate na taj iznos nisu podlijevale oporezivanju prema relevantnim poreznim propisima na koje se Zakon o socijalnoj skrbi poziva. Budući da traženi podaci nisu bili dostavljeni, CZSS Pazin je rješenjem iz studenoga 2014. ukinuo podnositeljičino pravo na osobnu invalidninu. To rješenje je potvrdilo

¹ Članak 55. Zakona o socijalnoj skrbi ("Narodne novine" broj 73/97)

² Približno 265.500 EUR

³ Zakon o socijalnoj skrbi ("Narodne novine" broj 157/13)

⁴ Tada Ministarstvo socijalne politike i mladih

nadležno ministarstvo⁵ povodom žalbe podnositeljice u upravnom postupku, a potom i Upravni sud u Zagrebu te Visoki upravni sud u upravnom sporu koji je podnositeljica naknadno pokrenula. Upravni sudovi ocijenili su da je podnositeljica bila dužna dostaviti tražene podatke te da njihovo nedostavljanje opravdava prestanak prava. U tom je postupku podnositeljica između ostalog ukazivala na opću uputu Ministarstva iz siječnja 2015. kojom se pojašnjava da se naknada štete koja nije u vezi s gospodarskom djelatnošću ne smatra „prihodom“ u smislu Zakona o socijalnoj skrbi, no domaći sudovi nisu smatrali da je ta uputa relevantna za okolnosti njezina predmeta. Ustavni sud odbacio je ustavnu tužbu podnositeljice kao nedopuštenu, ne nalazeći elemente arbitrarnosti u postupanju tijela koja su odlučivala u nacionalnom postupku.

U međuvremenu, nakon stupanja na snagu izmjena i dopuna Zakona o socijalnoj skrbi, 2021. godine podnositeljici je ponovno priznato pravo na osobnu invalidninu. Također, podnositeljčina majka ostvarila je status roditelja njegovatelja uz pripadajuću naknadu.

Pred Europskim sudom podnositeljica je prigovorila pozivajući se na članak 14. Konvencije i članak 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju ističući da je rješenje kojim se ukida njezino pravo na osobnu invalidninu bilo diskriminatorno. Također, podnositeljica je prigovorila i na temelju članka 6. Konvencije zbog nepoštenosti upravnog postupka u njezinom predmetu.

Članak 14. u vezi s člankom 1. Protokola br. uz Konvenciju

Europski sud pozvao se na opća načela primjenjivosti članka 14. Konvencije, sažeta u presudi [Guberina protiv Hrvatske](#) (br. 23682/13, stavci 67. – 74., 22. ožujka 2016.). Iz te prakse proizlazi da članak 14. nema samostalnu primjenu već se primjenjuje zajedno s materijalnim odredbama Konvencije i Protokola, te različito postupanje prema osobama koje se nalaze u analognim ili relevantno sličnim okolnostima predstavlja diskriminaciju ako nema objektivnog i razumnog opravdanja. Pravo ne biti diskriminiran može biti povrijeđeno i kada država bez opravdanja propusti različito postupati prema osobama čija je situacija znatno različita. U kontekstu mjera socijalne i ekonomske politike državama se načelno priznaje široka sloboda procjene ([Hämäläinen protiv Finske \[VV\]](#)⁶, br. 37359/09, stavak 109., ECHR 2014). No predmetna sloboda procjene države znatno je uža kada je riječ o posebno ranjivim skupinama, kakve su osobe s invaliditetom, prema kojima mjere moraju biti utemeljene na individualiziranoj ocjeni njihovih kapaciteta i potreba ([Alajos Kiss protiv Mađarske](#), br. 38832/06, stavak 42., 20. svibnja 2010.).

Primjenjujući navedena načela na predmet podnositeljice, Europski sud nije utvrdio povredu članka 14. Konvencije u vezi s člankom 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju. Naime, za razliku od predmeta *Guberina*, u kojemu je Sud utvrdio da su domaća tijela propustila uzeti u obzir posebne okolnosti podnositelja te su prema njemu postupila na isti način kao i prema osobama bez invaliditeta, u predmetu podnositeljice Sud je zaključio suprotno. Nadležno ministarstvo prethodno je upitano o pravnoj kvalifikaciji kamata te je odgovorilo da one predstavljaju „prihod“ u smislu mjerodavnog zakona, a CZSS Pazin u više je navrata pozivao roditelje podnositeljice da dostave relevantne podatke, upozorivši ih na posljedice nedostavljanja. Time su domaća tijela prepoznala činjeničnu posebnost situacije podnositeljice i prema njoj postupala drukčije nego prema osobama

⁵ Tada Ministarstvo za demografiju, obitelj, mlade i socijalnu politiku

⁶ Sažetak presude dostupan je i na [hrvatskom jeziku](#).

bez invaliditeta, pa se stoga ne može zaključiti da je došlo do diskriminatornog propusta individualiziranog pristupa.

Članak 6. Konvencije

Europski sud je istaknuo da njegova uloga nije uloga suda četvrtog stupnja zbog čega on ne dovodi u pitanje presude domaćih sudova, osim ako se njihova utvrđenja mogu smatrati proizvoljnima ili očigledno nerazumnima ([Bochan protiv Ukrajine \(br. 2\) \[VV\]](#)⁷, br. 22251/08, stavak 61., ECHR 2015.). Pritom, domaća sudska odluka dosegnut će prag proizvoljnosti koji dovodi u pitanje poštenost postupka samo ako uopće nije obrazložena ili ako se temelji na očiglednoj činjeničnoj ili pravnoj pogrešci koja je dovela do „uskraćivanja pravde“ ([Moreira Ferreira protiv Portugala \(br. 2\) \[VV\]](#), br. 19867/12, stavak 85., 11. srpnja 2017.) – dakle, na pogrešci toliko „očitoj“ da ju nijedan razuman sud ne bi mogao počinuti.

Primjenjujući navedena načela, Europski sud je analizirao prigovor podnositeljice istaknut zbog navodne nepoštenosti upravnog postupka koji se u biti svodio na tvrdnju da su upravni sudovi pogrešno protumačili domaće pravo, zaključivši da se kamate na oročenu naknadu štete trebaju smatrati „prihodom“ u smislu Zakona o socijalnoj skrbi. Međutim, Sud je utvrdio da su domaći sudovi svoje odluke obrazložili te da u njima nema elemenata koji bi ukazivali na arbitrarnost ili očitu pravnu pogrešku u smislu mjerodavnih standarda. Istaknuo je da nijedno domaće tijelo nije smatralo da je opća uputa Ministarstva iz siječnja 2015. – koja se izričito odnosila na pitanje naknade štete, ali ne i na kamate obračunane na taj iznos – relevantna za okolnosti predmeta podnositeljice niti da je u suprotnosti sa zaključkom CZSS-a Pazin. Stoga Europski sud nije smatrao da tumačenje koje su zauzeli hrvatski sudovi i tijela doseže prag očite pogreške koji bi opravdao intervenciju Suda. Konačno, pri donošenju odluke Sud je uzeo u obzir i širi kontekst predmeta, napominjući da je stupanjem na snagu novog Zakona o socijalnoj skrbi 2020. godine pravo na osobnu invalidninu prestalo biti uvjetovano prihodima korisnika, što je podnositeljici omogućilo da uspješno obnovi zahtjev za tu naknadu te je ublažilo eventualni osjećaj nepravde u njezinu predmetu.

Slijedom svih navedenih razmatranja, Sud je jednoglasno utvrdio da materijali kojima raspolaže ne upućuju na postojanje povrede prava i sloboda zajamčenih Konvencijom ili njezinim protokolima te je zahtjev proglasio očigledno neosnovanim i odbacio.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2026. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

⁷ Sažetak presude dostupan je i na [hrvatskom jeziku](#).